olle, kui ta meie wannematte aial olli. — Eks ei olle?

Küllakubjas. Küllap se ehk woib nenda olla.

Josep. Ei se woi ükspäinis nenda olla, waid se on töest nenda. Kuida siis meie wannemad aega saiwad, ja meie nüüd ei sa aega? — Kuida se luggu on ommeti? Kus se sü on?

Küllakubjas. Ja sedda ei woi ükski ärraarwada.

Üks teine mees. Kül se ses ikka on, et meie essiwannemil maad kül ollid, ja meil on kassinast maad käes.

Josep. Sinna kuulsid jo ausa wanna-issa käest, et ennemuistne rahwoke ei joudnud keik maad harrida, waid et muist kellus ollid. — Ses siis se sü ei woi olla: ja meie näme sest, et üks tallomees moisa-wannemale üllekohhut teeb, kui ta omma waesusse süüd temma peäle, ja sure moisa sun-

sundimisse peäle lükkab. Agga üllekohhus on suur pat, mis Jummala käskudes kowwaste keeltakse. Jummal hoidko iggaüht patto teggemast! — Ma tean nüüd, et iggaüks meie seast, meie tännusest juttust, sedda öppetust on wötnud, et kehwad tallopoiad ei tohhi omma waesusse süüd, egga Jummala peäle, egga Moisa-wannema peäle lükkada: ja ma tean ka et üksi meie seast eddespidi nisuggust kaebdust ei lähhä töstma. — Siiski se peaks üks immeassi ollema, kui meie ei peaks otsust kättesama, kust se tulleb, et meil nüüd santim pölw on, kui meie essiwannemil.

Küllakubjas. Ja ei sedda kül üksi woi ärramoista.

Josep. Kes teab! Kui meie öiete hakkame järrele mötlema! — Agga ma nään, et pään jo on weremisse peäl, ja meil keigil on koddo-lojusse weel tassumatta, nenda on selle magguse juttoga meie aeg

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 25